

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-122-26
UD397

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy.
Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2025 r. poz. 911 i 1423) w art. 43la:

1) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą 1 roku i 6 miesięcy albo wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata i któremu do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze nieprzekraczającym 1 roku i 6 miesięcy, a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2, art. 64a lub art. 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego;”;

2) w § 6:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) których suma jest niższa niż 3 lata i któremu do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze nieprzekraczającym 1 roku i 6 miesięcy”;

b) część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– a żadna kara nie została orzeczona za przestępstwo popełnione w warunkach przewidzianych w art. 64 § 2, art. 64a lub art. 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego.”.

Art. 2. Wnioski o udzielenie skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego złożone i nierozpoznane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy zawiera propozycję nowelizacji ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2025 r. poz. 911, z późn. zm.), dalej „k.k.w.”, w zakresie systemu dozoru elektronicznego. Projektowane regulacje zostały wyłączone z projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (UD194).

Projektowana zmiana art. 43la § 1 pkt 1 i § 6 pkt 2 k.k.w. ma na celu zmniejszenie populacji więziennej przez poszerzenie liczby skazanych objętych systemem dozoru elektronicznego. Proponuje się objęcie stosowaniem systemu dozoru elektronicznego dodatkowej grupy skazanych, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata, a którzy odbyli część kary i którym do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze powyżej 6 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy.

Wprowadzenie projektowanej regulacji będzie stanowiło swojego rodzaju uzupełnienie lub alternatywę dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia, pozwalającą na resocjalizację skazanego poza jednostką penitencjarną, w jego własnym środowisku, w warunkach kontroli elektronicznej. Poza tym nie różnicowałoby skazanych, którzy mają nieodbytą jeszcze karę albo jej część (czy sumę kar) niewiększą niż półtora roku, a granicą byłaby wysokość wymierzonej kary (sumy kar) – poniżej trzech lat, w stosunku do skazanych na karę (sumę kar) nieprzekraczającą 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosowanie dozoru elektronicznego przynosi wiele zalet nie tylko z punktu widzenia konkretnej osoby skazanej, ale również z punktu widzenia społecznego, gdyż jest to najbardziej ekonomiczny sposób odbywania kary pozbawienia wolności. Taka forma odbywania kary pozbawienia wolności umożliwia sprawną realizację szeregu przesłanek zasad wymiaru kary. W szczególności uwzględnia możliwość realizacji zasady nieuchronności kary, a także jej szybkiego wykonania. Z drugiej strony uwzględnia właściwości sprawcy i jego warunki osobiste, umożliwiając mu oraz osobom mu najbliższym ograniczenie oddziaływania kary pozbawienia wolności na aspekty społeczne i rodzinne życia. Skazany może w określonych godzinach funkcjonować czynnie w życiu społecznym (przykładowo przez pracę zarobkową, naukę), przestrzegając jednocześnie zasad dozoru elektronicznego. Kara jest zatem realizowana bezpośrednio, nie wykluczając jednocześnie sprawcy z życia publicznego. Taka forma odbywania kary wpływa pozytywnie na resocjalizację, gdyż osoby odbywające karę pozbawienia wolności w formie dozoru elektronicznego rzadziej powracają do przestępstwa.

Dodatkowo proponuje się użycie w treści art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. w miejsce sformułowania „art. 65 § 1 i 2” sformułowania „art. 65 § 1 lub 2”. Wprowadzenie spójnika „lub”, wskazującego na łączną alternatywę w zakresie warunków przewidzianych w art. 65 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.), dalej „k.k.”, i w art. 65 § 2 k.k., ma na celu ujednolicenie brzmienia tego przepisu z treścią art. 43lla § 1 pkt 1 k.k.w. i usunięcie wątpliwości interpretacyjnych. Można domniemywać, że różnica w treści art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. i art. 43lla § 1 pkt 1 k.k.w. jest wynikiem legislacyjnej niestaranności, zważywszy, że oba przepisy zostały wprowadzone do porządku prawnego tą samą ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600, z późn. zm.), która w omawianym zakresie weszła w życie z dniem 1 października 2023 r.

Ponadto, w celu zapewnienia spójności regulacji określających przesłanki udzielenia zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru stacjonarnego, proponuje się także uzupełnienie art. 43la § 6 k.k.w. o analogiczną negatywną przesłankę braku skazania w warunkach art. 65 § 1 lub 2 k.k. Przepis ten – dotyczący skazanego, któremu wymierzono dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno – z niezrozumiałych względów nie został w 2023 r. uzupełniony o odwołanie do art. 65 k.k. W rezultacie sprawca, który dopuścił się przestępstwa w warunkach określonych w tym przepisie, jest traktowany łagodniej niż sprawca, o którym mowa w art. 43la § 1 k.k.w. i w art. 43lla § 1 k.k.w.

W związku z objęciem stosowania systemu dozoru elektronicznego dodatkowej grupy skazanych, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata, a którzy odbyli część kary i którym do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze powyżej 6 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy, proponuje się, aby wnioski o udzielenie skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nierozpoznane do dnia jej wejścia w życie podlegały rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych (art. 2 projektu). Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają zarówno względy formalne, jak również obowiązująca i ugruntowana praktyka stosowana w omawianym zakresie. Projektowana regulacja rozszerza grono „beneficjentów” omawianej normy prawnej, którzy w momencie wejścia w życie ustawy będą uprawnieni do składania stosownych wniosków. Powinny one być wnoszone i rozpatrywane po wejściu w życie nowych wymogów formalnych i w ten sposób stanowić realizację zasady pewności prawnej obowiązującej w polskim

porządku prawnym, zarówno względem obywatela, jak również organów stosujących procedurę w oparciu o przepisy Kodeksu karnego wykonawczego.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Określone *vacatio legis* ma na celu zapewnienie podmiotom zobowiązanym do stosowania ustawy odpowiedniego czasu na zapoznanie się z nowymi przepisami oraz przygotowanie do ich stosowania oraz uwzględnienie nowych rozwiązań w ramach funkcjonującego systemu dozoru elektronicznego, co wynika z organizacyjnej potrzeby wdrożenia i aktualizacji systemowej systemu dozoru elektronicznego w związku z objęciem tym systemem nowej grupy skazanych.

Nie ma możliwości zastosowania alternatywnych w stosunku do projektowanych rozwiązań środków, które umożliwiłyby osiągnięcie zamierzonego celu.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.

Projekt nie podlegał dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404).

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W celu spełnienia wymogów, o których mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt został skierowany do koordynatora OSR.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>Pod względem legislacyjnym:</u> Arkadiusz Myrcha – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości <u>Pod względem merytorycznym:</u> Maria Ejchart – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu <u>Opiekun legislacyjny:</u> Monika Walewska, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 764 Monika Kruczek, główny specjalista-sędzia, Departament Legislacyjny e-mail: Monika.Kruczek@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 335 <u>Opiekun merytoryczny:</u> Piotr Raczkowski, Dyrektor Departamentu Wykonania Orzeczeń i Probacji e-mail: sekretariat.dwoip@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 231	Data sporządzenia 23.07.2026 r. Źródło: Inicjatywa własna Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych RM: UD397
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

System dozoru elektronicznego (SDE) to nieizolacyjny system wykonywania kary pozbawienia wolności. Polega na kontroli zachowania skazanego przebywającego poza zakładem karnym, przy użyciu środków technicznych. Nadajnik instalowany na nodze lub przegubie dłoni, wraz z urządzeniem monitorującym w miejscu odbywania kary, pozwala sprawdzać, czy skazany przebywa w wyznaczonym miejscu i czasie.

Zakres skazanych uprawnionych na mocy obowiązujących przepisów do odbywania kary w SDE jest ograniczony w większym stopniu niż wynika to z możliwości organizacyjnych i bezpieczeństwa tego systemu, co przekłada się na jego niewystarczające wykorzystanie.

SDE stanowi istotny instrument polityki karnej, pozwalający na realizację celów kary pozbawienia wolności w sposób mniej dolegliwy, lecz jednocześnie skuteczny z punktu widzenia prewencji indywidualnej i generalnej. Aktualna pojemność systemu, wynosząca 10 000 miejsc, nie jest w pełni wykorzystywana, co wskazuje na możliwość rozszerzenia katalogu skazanych uprawnionych do odbywania kary w SDE bez ryzyka przeciążenia infrastruktury.

Odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE przynosi korzyści nie tylko z punktu widzenia skazanego, ale także z perspektywy społecznej. Z punktu widzenia polityki karnej SDE:

- wspiera proces readaptacji społecznej, umożliwiając skazanemu utrzymanie więzi rodzinnych, kontynuowanie pracy zarobkowej oraz realizację obowiązków alimentacyjnych, co ogranicza negatywne skutki izolacji penitencjarnej,
- ogranicza wpływ subkultury więziennej, eliminując ryzyko demoralizacji związanej z pobytem w zakładzie karnym,
- wzmacnia odpowiedzialność skazanego, który uczy się funkcjonowania w warunkach wolnościowych przy jednoczesnym przestrzeganiu nałożonych obowiązków i harmonogramu,
- przyczynia się do zmniejszenia przeludnienia zakładów karnych, co poprawia warunki odbywania kary przez osoby pozostałe w jednostkach penitencjarnych,
- jest rozwiązaniem ekonomicznie efektywnym – koszt utrzymania skazanego w SDE jest znacznie niższy niż koszt jego pobytu w zakładzie karnym.

Z perspektywy prewencji generalnej szersze stosowanie SDE wzmacnia społeczne przekonanie o nieuchronności kary, przy jednoczesnym racjonalnym dostosowaniu jej do stopnia winy i potrzeb resocjalizacyjnych skazanego. Kara

wykonywana w SDE pozostaje realną dolegliwością, lecz nie generuje negatywnych skutków ubocznych charakterystycznych dla izolacji więziennej.

Dane dotyczące powrotności do przestępstwa wskazują, że SDE jest środkiem bardziej efektywnym niż kara izolacyjna. Wskaźniki recydywy są niższe wśród osób, które zakończyły odbywanie kary w SDE, w porównaniu do osób, które zakończyły karę pozbawienia wolności, odbywając ją w zakładzie karnym.

Przeprowadzone w Ministerstwie Sprawiedliwości badania dotyczące powrotności do przestępstwa osób opuszczających zakłady karne, areszty śledcze oraz kończących wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w latach 2015–2019 wskazują, że wskaźniki powrotności do przestępstwa kształtują się w następujący sposób:

- osoby, które odbyły karę pozbawienia wolności w całości w warunkach izolacji – 39,8%,
- osoby warunkowo przedterminowo zwolnione – 36,1%,
- osoby, które zakończyły wykonywanie kary w SDE – 31,3%.

Wyniki badań wskazują, że osoby odbywające karę w SDE mają o ok. 27% mniejsze prawdopodobieństwo ponownego skazania niż osoby opuszczające zakład karny po odbyciu kary w izolacji. Oznacza to, że proces readaptacji społecznej skazanych jest istotnie bardziej efektywny w warunkach odbywania kary w SDE niż w warunkach izolacji penitencjarnej. Utrzymanie więzi rodzinnych, społecznych i zawodowych, a także funkcjonowanie skazanego w środowisku otwartym przy jednoczesnym poddaniu go kontroli, sprzyja kształtowaniu postaw zgodnych z normami prawnymi i społecznymi.

System dozoru elektronicznego jest wysoce skutecznym środkiem wykonywania kary pozbawienia wolności. Dziewięciu na dziesięciu skazanych odbywających karę w SDE kończy jej wykonywanie bez zakłóceń, bez konieczności izolowania ich w zakładzie karnym. Od 2014 r. jedynie wobec 9,3% skazanych objętych SDE uchylono zezwolenie na odbywanie kary w SDE, z powodu nieprzestrzegania warunków SDE lub naruszenia porządku prawnego.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Proponuje się wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy¹ (dalej „k.k.w.”), które będą miały na celu zmniejszenie populacji więziennej przez poszerzenie liczby skazanych objętych systemem dozoru elektronicznego (zmiana art. 43la § 1 pkt 1 i § 6 pkt 2).

Projektowane zmiany zakładają objęcie stosowaniem systemu dozoru elektronicznego dodatkowej grupy skazanych, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata, a którzy odbyli część kary i którym do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze powyżej 6 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy (obecnie nie większym niż 6 miesięcy).

Wprowadzenie projektowanej regulacji będzie stanowiło uzupełnienie lub alternatywę dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia, pozwalającą na resocjalizację skazanego poza jednostką penitencjarną, w jego własnym środowisku, w warunkach kontroli elektronicznej. Poza tym nie różnicowałoby to skazanych, którzy mają nieodbytą jeszcze karę albo jej część (czy sumę kar) nie większą niż półtora roku, a granicą byłaby wysokość wymierzonej kary (sumy kar) – poniżej trzech lat, w stosunku do skazanych na karę (sumę kar) nieprzekraczającą 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dodatkowo proponuje się użycie w treści art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. w miejsce sformułowania „art. 65 § 1 i 2” sformułowania „art. 65 § 1 lub 2”. Wprowadzenie spójnika „lub”, wskazującego na łączną alternatywę w zakresie warunków przewidzianych w art. 65 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny² (dalej: „k.k.”), i w art. 65 § 2 k.k., ma na celu ujednolicenie brzmienia tego przepisu z treścią art. 43lla § 1 pkt 1 k.k.w. i usunięcie wątpliwości interpretacyjnych.

Ponadto, w celu zapewnienia spójności regulacji określających przesłanki udzielenia zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru stacjonarnego, proponuje się także uzupełnienie art. 43la § 6 k.k.w. o analogiczną negatywną przesłankę braku skazania w warunkach art. 65 § 1 lub 2 k.k.

¹ Dz. U. z 2025 r. poz. 911, z późn. zm.

² Dz. U. z 2025 r. poz. 383, z późn. zm.

Przepis przejściowy

W związku z objęciem stosowania systemu dozoru elektronicznego dodatkowej grupy skazanych, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata, a którzy odbyli część kary i którym do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze powyżej 6 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy, proponuje się, aby wnioski o udzielenie skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego złożone przed dniem wejścia w życie tych przepisów i nierozpoznane do dnia ich wejścia w życie podlegały rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych (art. 2 projektu).

Oczekiwane efekty

Rozszerzenie możliwości stosowania SDE na kolejną grupę skazanych, tj. osoby skazane na karę pozbawienia wolności poniżej 3 lat, które odbyły już część kary w zakładzie karnym i którym do odbycia pozostało nie więcej niż rok i 6 miesięcy, zwiększy szanse tej grupy osób na skuteczną readaptację społeczną, ograniczy negatywne skutki izolacji więziennej oraz przyczyni się do obniżenia wskaźników powrotności do przestępstwa.

Odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE umożliwia skazanym kontynuowanie pracy zarobkowej, co pozwala na spłacanie zobowiązań (np. alimentów) i uniezależnienie finansowe od państwa. Skazany uczy się odpowiedzialności i przestrzegania harmonogramu w warunkach wolnościowych, co lepiej przygotowuje go do życia po zakończeniu kary.

Planowane rozszerzenie stosowania SDE nie osłabia prewencji ogólnej – przeciwnie, wzmacnia ją przez pokazanie, że państwo stosuje środki karne w sposób odpowiedzialny, efektywny i zgodny z zasadą proporcjonalności.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projektowana regulacja ze względu na stopień jej szczegółowości i domenę prawa krajowego nie była poddawana analizie prawnoporównawczej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Osadzeni	69 825 w tym: tymczasowo aresztowani – 7798 skazani – 60 891 ukarani – 1136	Centralny Zarząd Służby Więziennej (Informacja o zaludnieniu jednostek penitencjarnych – raport z dnia 6.02.2026 r.)	Zwiększenie liczby skazanych objętych systemem dozoru elektronicznego (zmniejszenie populacji więziennej).
Sądy penitencjarne	47 sądy okręgowe	Ministerstwo Sprawiedliwości	Wzrost liczby spraw wpływających do sądów penitencjarnych, w związku z planowanym rozszerzeniem stosowania systemu dozoru elektronicznego (maksymalnie ok. 7000–8000 wniosków o SDE).
Kuratorzy sądowi	2805 Kuratorzy wykonujący czynności związane z wykonywaniem dozoru elektronicznego oraz warunkowego przedterminowego zwolnienia	Ministerstwo Sprawiedliwości (dane za 2025 r., sprawozdanie MS-S40r.)	Możliwe zwiększenie obciążenia pracą w związku ze zwiększeniem liczby wydawanych zezwoleń na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE (wzrost o ok. 1 tys.) – na jeden etat kuratora sądowego przypadnie ok. 0,36 sprawy więcej.

Funkcjonariusze Służby Więziennej	27 499	Centralny Zarząd Służby Więziennej (wg stanu na 31.12.2025 r.)	Możliwe zwiększenie obciążenia czynnościami Służby Więziennej jako podmiotu dozoru.
Minister Sprawiedliwości	1	Informacja ogólnodostępna	Zwiększenie liczby zadań i obciążenia pracą w związku ze wzrostem liczby zawiadomień o zmianach ewidencyjnych, gromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W ramach opiniowania projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Prokurator Krajowy;
2. Krajowa Rada Sądownictwa;
3. Krajowa Rada Prokuratorów;
4. Sąd Najwyższy;
5. Naczelna Rada Adwokacka;
6. Krajowa Rada Radców Prawnych;
7. Rzecznik Praw Obywatelskich;
8. Prezesi sądów apelacyjnych (oraz sądy okręgowe i sądy rejonowe);
9. Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury.

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
2. Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
3. Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
4. Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex Super Omnia”;
5. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;
6. Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
7. Porozumienie samorządów zawodowych i stowarzyszeń prawniczych;
8. Krajowa Rada Kuratorów;
9. Krajowe Stowarzyszenie Zawodowych Kuratorów Sądowych;
10. Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
11. Amnesty International;
12. Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;
13. Fundacja Court Watch Polska;
14. Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
15. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych.

Czas trwania opiniowania i konsultacji publicznych – 21 dni.

W ramach opiniowania Prokurator Krajowy, Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie poinformowali o braku uwag do projektu. Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wyraziła pozytywną opinię w przedmiocie projektu. Naczelna Rada Adwokacka oceniła projekt pozytywnie. W ramach opiniowania uwagi do projektu zostały przedstawione przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu oraz Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Zestawienie przedstawionych uwag wraz z odniesieniem Ministra Sprawiedliwości zawiera odrębna tabela.

W ramach konsultacji publicznych Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie” poinformowała o braku uwag do projektu. W ramach konsultacji publicznych nie zgłoszono uwag do projektu.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2026 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Projektowana zmiana ustawy nie będzie powodowała dodatkowych skutków finansowych w postaci zmiany poziomu wydatków, zarówno w roku wejścia w życie projektowanych przepisów, jak również w latach kolejnych.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Pojemność systemu dozoru elektronicznego oraz dostępna liczba zestawów urządzeń Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Centralnego Zarządu Służby Więziennej, maksymalna pojemność systemu to 10 000 osób objętych dozorem stacjonarnym – zgodnie z aktualnie obowiązującą umową na realizację usługi eksploatacji i rozwoju systemu dozoru elektronicznego na lata 2022–2027. Centralny Zarząd Służby Więziennej dysponuje łączną liczbą 12 000 zestawów urządzeń HU+RFT (dozór stacjonarny) oraz 500 szt. zestawów TPT+OPT (dozór mobilny). Łączną liczbę zestawów należy pomniejszyć o urządzenia wymagające serwisu / naprawy / oraz o urządzenia znajdujące się w transporcie. Szacunkowo liczba urządzeń w naprawie nie przekracza 2–3%. W przypadku urządzeń dozoru stacjonarnego stan poniżej 11 400 szt. (475 w odniesieniu do zestawów mobilnych) uznawany jest za naruszenie umowy. Zapewnia to możliwość wykorzystania pełnej maksymalnej pojemności systemu z zachowaniem odpowiedniej rezerwy urządzeń. Poziom wykorzystania SDE Aktualne procentowe wykorzystanie możliwości SDE wynosi 63%. W SDE według stanu na 14 kwietnia 2025 r. przebywało 6333³ osób w ramach pojedynczych orzeczeń, w tym: – 6171 osób – kara pozbawienia wolności w formie dozoru stacjonarnego, – 13 osób – dozór zbliżeniowy, – 140 osób – dozór mobilny,
--	---

³ Dane z raportu Biura Dozoru Elektronicznego z dnia 14 kwietnia 2025 r.

- 1 osoba – dozór mobilny + zbliżeniowy,
- 7 osób – osoby chronione,
- 1 osoba – zakaz stadionowy.

Tak więc aktualnie wykorzystywanych jest ok. 6200–6500 zestawów stacjonarnych oraz ok. 161–170 zestawów mobilnych.

Statystyki

W tabeli poniżej przedstawiono dane statystyczne dotyczące liczby skazanych odbywających zasadniczą karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata – według wymiaru kary, w latach 2023–2025.

Wymiar kary	Liczba osadzonych*		
	2023	2024	2025
Razem orzeczenia prawomocne, w tym:	56 087	52 779	52 629
do 3 mies.	742	620	631
powyżej 3 mies. do 6 mies.	5 288	4 913	5 099
powyżej 6 mies. do 1 r.	11 305	10 086	10 320
powyżej 1 r. do 1 r. i 6 mies.	7 045	6 404	6 422
powyżej 1 r. i 6 mies. do 2 lat	5 225	4 844	4 644
powyżej 2 lat do 3 lat	7 337	7 084	6 954

Źródło: Centralny Zarząd Służby Więziennej, Roczna Informacja Statystyczna za rok 2023 i 2024

*- orzeczenia wykonywane w ostatnim dniu danego roku.

W tabeli poniżej przedstawiono dane statystyczne dotyczące liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na odbycie przez skazanego kary pozbawienia wolności w SDE, w tym liczby wniosków uwzględnionych, a także dane dotyczące liczby osób odbywających karę pozbawienia wolności w SDE – w latach 2011–2025.

Lata	Wpływ wniosków	Wnioski uwzględnione	Odbywający karę w SDE*	Udział odbywających karę w SDE do liczby uwzględnionych wniosków (%)
2011	12 862	3 577	1 992	55,7
2012	31 521	10 438	4 881	46,8
2013	34 371	13 289	4 923	37,0
2014	30 970	11 820	4 756	40,2
2015	28 350	10 065	3 258	32,4
2016	27 372	8 252	3 958	48,0
2017	35 318	12 072	5 057	41,9
2018	37 125	12 559	5 014	39,9
2019	39 797	12 427	5 106	41,1
2020	44 829	12 425	5 802	46,7
2021	55 239	15 488	7 685	49,6
2022	54 322	15 517	8 040	51,8
2023	51 516	13 617	6 339	46,6
2024	46 399	12 740	6 275	49,3
2025	45 437	11 684	5 802	49,7

Źródło: Ministerstwo Sprawiedliwości

*- stan na ostatni dzień okresu sprawozdawczego

Szacowana liczba dodatkowych dozorów elektronicznych

Obecnie liczba osadzonych spełniających warunki formalne umożliwiające odbycie kary w SDE wynosi ok. 6500 osób. Przyjmując ten sam poziom uwzględniania wniosków przez sądy penitencjarne o udzielenie zgody na wykonanie kar pozbawienia wolności w SDE, który wynosi obecnie 21%, również dla nowej grupy skazanych, to maksymalnie dodatkowa liczba osób objętych dozorem elektronicznym wynosić może ok. 1360 osób.

Przy czym nowa grupa skazanych obejmie osoby skazane za cięższe gatunkowo przestępstwa niż grupa skazanych na kary do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należy się zatem spodziewać, że mimo spełnienia formalnych przesłanek, sądy będą rzadziej orzekały dozór elektroniczny dla nowej grupy ze względu na osiągnięcie celów kary. Dlatego szacuje się, że dodatkowa liczba dozorów elektronicznych stacjonarnych, w związku z planowanymi zmianami mającymi na celu rozszerzenie SDE, nie będzie przekraczała 1000.

Biorąc pod uwagę powyższe dane, zakłada się, że projektowana regulacja nie będzie wiązała się z koniecznością zaangażowania finansowego w zakup dodatkowych zestawów urządzeń czy zwiększenia nakładów na infrastrukturę obsługi systemów – np. w zakresie zatrudnienia nowych osób do Działów Dozoru Elektronicznego.

Potencjalne oszczędności

Zgodnie z danymi Centralnego Zarządu Służby Więziennej, w 2024 r. średni miesięczny koszt odbywania kary w warunkach izolacyjnych i w SDE, w przeliczeniu na 1 skazanego, przedstawiał się następująco:

- wykonanie kary w warunkach izolacyjnych: 6467 zł,
- wykonanie kary, środka karnego lub zabezpieczającego w SDE: 1305–1366 zł.

Różnica w miesięcznych kosztach odbywania kary w warunkach izolacyjnych i w SDE może być na poziomie 5162 zł/osobę, przy przyjęciu dolnej granicy kosztów wykonania kary w SDE.

Wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na odbycie kary w SDE będzie dotyczyło skazanych, wobec których orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata i któremu do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze nieprzekraczającym roku i 6 miesięcy (obecnie nie większym niż 6 miesięcy), zatem maksymalnie możliwość wykonania kary w systemie SDE zwiększy się o 12 miesięcy, co w skali roku daje kwotę 61 944 zł/osobę.

Na oszacowanie łącznych ewentualnych oszczędności z tytułu przyjętego rozwiązania istotny wpływ będzie miała liczba skazanych, którzy z niego skorzystają, jednak zgodnie z szacunkami liczba dozorów elektronicznych stacjonarnych nie powinna przekroczyć 1000.

Mając na uwadze powyższe założenia, szacuje się, że w przypadku osiągnięcia pełnego wykorzystania rozszerzenia systemu o dodatkowe 1000 osób, maksymalne ewentualne oszczędności z projektowanej regulacji mogłyby być na poziomie ok. 5 mln zł miesięcznie.

Przy czym należy podkreślić, że w miejsce skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności w warunkach izolacyjnych, który skorzysta z projektowanego rozwiązania odbywania kary w SDE, co do zasady, przyjmowany jest do jednostki penitencjarnej inny osadzony. W związku z tym ww. wyliczenia należy traktować jako czysto hipotetyczne, dlatego też nie zostały one wykazane w powyższej tabeli.

Dodatkowe informacje

Kuratorzy sądowi

Według danych Ministerstwa Sprawiedliwości, w 2024 r. liczba kuratorów sądowych, którzy w obowiązującym stanie prawnym w zakresie swoich obowiązków mają czynności związane

		z wykonywaniem dozoru elektronicznego oraz warunkowego przedterminowego zwolnienia, wynosiła 2805. Należy zauważyć, że od 2014 r. ponad czterokrotnie zmniejszyła się liczba dozorów w związku ze znaczącym zmniejszeniem się orzekania kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem (w 2014 r. liczba ta wynosiła 212 941 a w 2024 r. – 49 630). Liczba wykonywanych orzeczeń przez kuratorów związanych z wykonaniem kary ograniczenia wolności, kontrolą obowiązków w okresie próby bez dozoru utrzymuje się na podobnym poziomie. Ogółem w 2024 r. liczba spraw kuratorów sądowych wykonujących orzeczenia w sprawach karnych wynosiła 254 073, z czego 6596 to sprawy związane z dozorem elektronicznym. Średnio na jeden etat kuratora sądowego w 2024 r. przypadało ok. 91 spraw (w tym 2,4 sprawy związane z dozorem elektronicznym), przy czym należy zaznaczyć, że część dozorów wykonywanych jest przez 3679 kuratorów społecznych wykonujących swoje zadania w sprawach karnych pod kierunkiem kuratorów zawodowych. Szacunkowy wzrost liczby dozorów elektronicznych, w związku z planowaną zmianą, będzie wynosił ok. 1000, w związku z czym na jeden etat kuratora sądowego przypadnie więcej średnio ok. 0,36 sprawy związanej z dozorem elektronicznym. Projektowana regulacja, w związku ze zwiększeniem liczby wydawanych zezwoleń na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, nie wpłynie na grupę kuratorów sądowych i ich obciążenie pracą w sposób, który będzie wymagał zwiększenia etatów. Służba Więzienna Analizując wpływ projektowanej regulacji na zwiększenie obciążenia czynnościami Służby Więziennej (jako podmiotu dozoru), wskazać należy, że liczba osób zatrudnionych na etatach funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej, którzy wykonują zadania związane z funkcjonowaniem SDE, według stanu na 1 lutego 2025 r. wynosiła 467, w tym: – 330 funkcjonariuszy, – 137 pracowników cywilnych. Projektowana regulacja wpłynie na zwiększenie obciążenia czynnościami Służby Więziennej jako podmiotu dozoru. Jednakże przyjmując, że liczba dozorów stacjonarnych, w związku z planowanym rozszerzeniem odbywania kary pozbawienia wolności w SDE, nie przekroczy 1000, a związana z przerwą w karze 100 – obsada kadrowa jest zabezpieczona.						
		7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe						
		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	<i>Łącznie (0-10)</i>
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2026 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.).						

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością i starsze	Brak wpływu.
Niemierzalne		Brak wpływu.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie ustawy nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☒ inne: Służba Więzienna	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Zmniejszenie populacji więziennej przez zwiększenie liczby skazanych objętych systemem dozoru elektronicznego – projekt zakłada możliwość wcześniejszego udzielenia zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego. Obecnie skazany, wobec którego orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż 3 lata, może ubiegać się o zmianę odbycia kary, w sytuacji gdy do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze niewiększym niż 6 miesięcy. Projektowana regulacja zakłada, że o zmianę w systemie odbycia kary skazany może starać się wcześniej, tj. gdy do odbycia w zakładzie karnym pozostała część kary w wymiarze nieprzekraczającym roku i 6 miesięcy.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Określone <i>vacatio legis</i> ma na celu zapewnienie podmiotom zobowiązanym do stosowania ustawy odpowiedniego czasu na zapoznanie się z nowymi przepisami oraz przygotowanie do ich stosowania oraz uwzględnienie nowych rozwiązań w ramach funkcjonującego systemu dozoru elektronicznego, co wynika z organizacyjnej potrzeby wdrożenia i aktualizacji systemowej systemu dozoru elektronicznego w związku z objęciem tym systemem nowej grupy skazanych.		

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Ewaluacja efektów projektu będzie przeprowadzona po dwóch latach od daty wejścia w życie przepisów. Ewaluacja zostanie przeprowadzona przez zastosowanie miernika określającego liczbę skazanych odbywających karę pozbawienia wolności w SDE.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Tabelaryczne zestawienie uwag z opiniowania.

Raport z konsultacji
projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy (UD397)

W ramach opiniowania projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Prokurator Krajowy;
2. Krajowa Rada Sądownictwa;
3. Krajowa Rada Prokuratorów;
4. Sąd Najwyższy;
5. Naczelna Rada Adwokacka;
6. Krajowa Rada Radców Prawnych;
7. Rzecznik Praw Obywatelskich;
8. Prezesi sądów apelacyjnych (oraz sądy okręgowe i sądy rejonowe);
9. Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury.

Prokurator Krajowy, Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Zastępca Prokuratora Regionalnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie poinformowali o braku uwag do projektu. Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wyraziła pozytywną opinię w przedmiocie projektu. Naczelna Rada Adwokacka oceniła projekt pozytywnie.

Uwagi do projektu zostały przedstawione przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu oraz Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Zestawienie przedstawionych uwag wraz z odniesieniem Ministra Sprawiedliwości zawiera odrębna tabela.

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany następującym podmiotom:

1. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”;
2. Stowarzyszenie Sędziów „Themis”;
3. Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP Votum;
4. Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex Super Omnia”;
5. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych;
6. Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych LEX IUSTA;
7. Porozumienie samorządów zawodowych i stowarzyszeń prawniczych;
8. Krajowa Rada Kuratorów;
9. Krajowe Stowarzyszenie Zawodowych Kuratorów Sądowych;
10. Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
11. Amnesty International;
12. Fundacja Forum Obywatelskiego Rozwoju;

13. Fundacja Court Watch Polska;
14. Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
15. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych.

Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie” poinformowała o braku uwag do projektu.

W ramach konsultacji publicznych nie zgłoszono uwag do projektu.

Projekt został skierowany do opiniowania i konsultacji publicznych 06.05.2026 r. z terminem 21 dni na przedstawienie stanowiska.

Projekt nie był przedstawiany właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

**UWAGI ZGŁOSZONE W RAMACH OPINIOWANIA
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS KARNY WYKONAWCZY (UD397)**

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
1.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Mam zdecydowanie negatywną opinię na temat rozszerzania uprawnień do korzystania z SDE dla sprawców skazanych na kary do 3 lat pozbawienia wolności, już po połowie kary. W końcówce kary ma to zdecydowanie większy sens, a nie już w połowie.	SA w Szczecinie	Uwaga niezasadna. Rozszerzenie katalogu uprawnionych nie oznacza automatyzmu – SDE nie przysługuje „z mocy prawa”. Sąd każdorazowo na podstawie art. 43la § 1 pkt 2 k.k.w. bada, czy zostaną osiągnięte cele kary – przez pryzmat art. 67 k.k.w., zgodnie z zasadą indywidualizacji, mając na względzie postawę skazanego, stopień demoralizacji, ryzyko powrotu do przestępstwa. Rozszerzenie SDE dotyczy tylko skazanych, którzy odbyli część kary i pozostaje formą kontrolowanego wykonywania kary pozbawienia wolności, jest racjonalne systemowo i wspierające skuteczną resocjalizację, bez rezygnacji z funkcji represyjnej. W efekcie mechanizm jest selektywny i bezpieczny, a nie liberalny w sposób bezwarunkowy.
2.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Zasadnym jest ponowne rozważenie proponowanej zmiany art. 43la k.k.w., polegającej na dalszym rozszerzaniu grupy osób uprawnionych do odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Wskazano, że ustawodawca powinien zmierzać w przeciwnym kierunku, tj. powrócić do rozwiązań z 2016r. (sprzed zmiany wprowadzonej w okresie pandemii w celu „rozładowania” jednostek penitencjarnych), tj. że sąd penitencjarny mógł udzielić skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, jeżeli został spełniony m.in. warunek w postaci orzeczenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej jednego roku.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Zawężenie SDE do skazanych, którzy mają orzeczoną karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą 1 roku, byłoby „systemowym cofnięciem się”. Zawężenie grupy skazanych korzystających z SDE byłoby niekorzystne dla państwa i skazanych. SDE jest systemem, który należy rozwijać i objąć nim możliwie szeroką grupę skazanych. Należy mieć na względzie wszelkie zalety SDE: – skazany może pracować, uczyć się, utrzymywać rodzinę, funkcjonować w kontrolowany sposób w społeczeństwie. Sprzyja to realnej readaptacji, często skuteczniejszej niż izolacja penitencjarna; – odciążenie zakładów karnych – przełudnienie w zakładach karnych to realny problem, a SDE jest tańszy i logistycznie efektywny.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
3.	art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w.	Odnosnie proponowanej zmiany art. 431a k.k.w. dotyczyły tego, iż samo, niejako matematyczne podejście do wymiaru kary wykonywanej w SDE – zawsze 1 rok i 6 miesięcy, jest nieuprawnione ze względów resocjalizacyjnych i ich proporcjonalności. Jak wskazano - zrównano bowiem w projekcie faktyczną sytuację osób, które do wykonania mają karę lub sumę kar w wymiarze do 1 roku i 6 miesięcy z osobami, którym wymierzono już znacznie wyższą karę lub sumę kar. O ile o skazanych z pierwszej kategorii można mówić, że prezentują niższy stopień demoralizacji, bądź popełnili czyny o mniejszej społecznej szkodliwości lub mniejszą ilość przestępstw, skoro wymierzono im taką karę, to osoby z kolejnej kategorii już takich przymiotów co do zasady nie będą posiadały, a ostatecznie ich sytuacja sprowadzi się do możliwości odbycia kary 1 roku i 6 miesięcy w systemie wolnościowym. W ocenie opiniującego, nie przekonują argumenty zawarte w uzasadnieniu projektu, gdyż badania w zakresie mniejszej powrotności do przestępstwa osób, które wykonywały karę w SDE prowadzone były na tej pierwszej grupie sprawców, o których można bardzo często mówić jako o sprawcach incydentalnych, przypadkowych. Uzasadnienie to – w ocenie autora opinii, sprowadza się wyłącznie do indywidualnych celów kary oraz do względów ekonomicznych, natomiast zdaje się zapominać o pozostałych funkcjach kary. Zaakcentowano, iż uwagi powyższe są analogiczne do zgłaszanych uprzednio, w marcu 2025 r., kiedy	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Rozszerzenie katalogu uprawnionych nie oznacza automatyzmu – SDE nie przysługuje „z mocy prawa”. Sąd każdorazowo na podstawie art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w. bada, czy zostaną osiągnięte cele kary – przez pryzmat art. 67 k.k.w., zgodnie z zasadą indywidualizacji, mając na względzie postawę skazanego, stopień demoralizacji, ryzyko powrotu do przestępstwa. Rozszerzenie SDE dotyczy tylko skazanych, którzy odbyli część kary i pozostaje formą kontrolowanego wykonywania kary pozbawienia wolności, jest racjonalne systemowo i wspierające skuteczną resocjalizację, bez rezygnacji z funkcji represyjnej. W efekcie mechanizm jest selektywny i bezpieczny, a nie liberalny w sposób bezwarunkowy. Rozszerzenie SDE ogranicza przełudnienie zakładów karnych, obniża koszty wykonywania kary, pozwala skupić środki izolacyjne na groźniejszych sprawcach. Rozszerzenie SDE należy postrzegać jako rozszerzenie możliwości oddziaływania wykonawczego, a nie uproszczone „zrównanie” różnych kategorii skazanych. Badania dotyczące niższej recydywy w SDE rzeczywiście często obejmują sprawców mniej zdemoralizowanych, bo SDE jest przede wszystkim stosowane wobec takich skazanych. Nie można jednak zakładać a priori, że SDE jest nieskuteczne wobec kolejnej grupy skazanych, wobec których projektodawca zamierza rozszerzyć SDE, gdyż to dobór skazanych musi być selektywny, a służy temu kontrola sądu – rozszerzenie katalogu nie znosi selekcji, tylko poszerza pulę kandydatów. Projekt nie pomija innych funkcji kary. Wbrew twierdzeniu opiniującego, projektowane rozwiązanie uwzględnia wszystkie funkcje kary: – represyjną – częściowo zrealizowana w izolacji,

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		proponowano tożsamą zmianę art. 431a k.k.w., a mimo to w uzasadnieniu aktualnie proponowanej (tożsamej) zmiany brak jest jakiegokolwiek odniesienia się do wcześniejszych, krytycznych uwag.		– prewencję indywidualną – wzmocnioną przez kontrolowaną readaptację, – prewencję ogólną – sądowa kontrola i brak automatyzmu, – resocjalizacyjną – realizowana efektywniej w warunkach wolnościowych, – ekonomiczną – racjonalizacja kosztów (co jest funkcją wtórną, ale istotną systemowo).
4.	art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w.	W zakresie poszerzenia stosowania SDE poprzez umożliwienie jego orzekania na 18 m-cy przed końcem kary/sumy kar w mojej ocenie wprowadzenie w/w zmiany doprowadzi do znaczącego zwiększenia wpływu spraw o wyrażenie zgody na SDE do sądów penitencjarnych, przy pozostawieniu bez zmian ich obsady kadrowej (o tym w uzasadnieniu projektu oraz ocenie skutków regulacji się nie wspomina). Już teraz dotrzymanie terminu z art.431d par.4 k.k.w. jest iluzoryczne. Pamiętać trzeba, że poza wnioskami o SDE dotyczącymi osadzonych rozpoznaje się też takie wnioski osób jeszcze przebywających na wolności, jak też iż aktualne wytyczne MS wskazują na motywowanie dyrektorów jednostek penitencjarnych do składania przez nich takich wniosków zarówno do sądów jak i komisji penitencjarnych. Podobny skutek wywoła to dla obciążenia pracą kuratorów sądowych, których udział w postępowaniu, <i>de iure</i> fakultatywny jest <i>de facto</i> powszechny jako niezbędny dla rzetelnego badania sytuacji skazanego, jak też dla administracji jednostek penitencjarnych opiniujących wnioski skazanych.	SA we Wrocławiu	Uwagi niezasadne. Wzrost liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na dozór elektroniczny (lawinowy i masowy – jak sugeruje opiniujący) – nie przekroczy możliwości orzeczniczych sądów penitencjarnych. Przewidywany wzrost liczby spraw w związku z planowanym w projektowanej regulacji poszerzeniem stosowania SDE nie będzie stanowił bardzo znaczącego obciążenia sądów penitencjarnych oraz kuratorów sądowych. Uwagi dotyczące znaczącego zwiększenia obciążenia kuratorów karnych – nie zasługują na uwzględnienie, albowiem liczba kuratorów w Polsce jest wystarczająca. Na przestrzeni ostatnich lat spadła liczba dozorów kuratorskich w związku ze spadkiem orzekanych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem. Nie zasługują na uwzględnienie wątpliwości dotyczące braku możliwości racjonalnej oceny przez sąd przesłanki z art. 431a § 3 k.k.w. (czy dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego, który rozpoczął odbywanie kary w zakładzie karnym przemawiają za udzieleniem zezwolenia) w przypadku krótkiego czasu odbywania kary – podano przykład kary 1 rok i 7 m-cy i możliwość złożenia wniosku po 1 miesiącu. Udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE przez sąd zawsze jest poprzedzone wnikliwą oceną dotyczącą nie

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		Nadto pojawiły się informacje, że projektuje się możliwość skargi na przewlekłość postępowania wykonawczego- konsekwencją kumulacji tych pomysłów będzie z dużą dozą prawdopodobieństwa systemowe skomplikowanie i wydłużenie całego postępowania wykonawczego gdzie sądy w ramach ewentualnej w/w skargi będą zajmować się nie tylko istotą spraw ale same sobą. Przyświecająca zmianie idea poszerzenia stosowania SDE celem zmniejszenia liczby osadzonych (o ile się z nią ogólnie i abstrakcyjnie zgodzić) może i powinna mieć w pierwszej kolejności postać zwiększenia rozmiaru kary/kar uprawniających do złożenia wniosku bez potrzeby osadzenia (ponad obecne 18 m-cy). Nadto projektowany rozmiar 18 m-cy pozostałej do końca kary/sumy kar niższej niż 3 lata w części wypadków prowadzić będzie do wypaczenia a wręcz niemożności racjonalnego stosowania normy z art.431a par.3 k.k.w. (decydujące dla decyzji mają być postawa i zachowanie skazanego w trakcie osadzenia). Przykład: obecnie osoba mająca odbyć 1 rok i 7 m-cy (19 miesięcy) kary, może ubiegać się o SDE po odbyciu 13 miesięcy. Po zmianie - będzie to możliwe po odbyciu 1 miesiąca. W jaki sposób sąd ma racjonalnie ocenić przesłankę z art.431a par.3 k.k.w, po tak krótkim czasie? Już teraz podobny dylemat mają komisje penitencjarne decydujące o SDE w wypadku kar do 4 miesięcy pozbawienia wolności. Zasadne jest też pytanie czy racjonalne jest kierowanie		tylko spełnienia przesłanek formalnych, ale również tych o charakterze materialnym. Nieuzasadniona jest uwaga dotycząca tego, że bezrefleksyjnie sformułowano w uzasadnieniu projektu, że projektowane rozszerzenie SDE jest „uzupełnieniem lub alternatywą dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia”. Na gruncie projektowanych przepisów skazany może skorzystać z obu tych instytucji. Uwaga, że proponowane poszerzenie stosowania SDE prowadzi do zaburzenia spójności systemu prawa, w tym do rozmycia celów i przesłanek tej instytucji w relacji do celów i przesłanek warunkowego zwolnienia w tych kategoriach spraw w jakich obie one mogą być orzekane, mając na względzie treść art. 77 § 1 k.k. i art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w. w zw. z art. 67 § 1 k.k.w. oraz że rozszerzy się możliwość składania wniosków o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w SDE skazanym, którzy spełniają ku temu warunki formalne – nie zasługuje na uwzględnienie. Udzielenie zgody zawsze pozostaje fakultatywne, a sąd penitencjarny ocenia także przesłanki z art.431a § 1 pkt 2 k.k.w.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		do osadzenia osób z w/w wymiarem kary po to by po miesiącu decydować o ich zwolnieniu? Tym bardziej w kontekście aktualnej normy art.79par.1 k.k.w. skutkującej tym, że każda osoba do odbycia jakiegokolwiek kary izolacyjnej jest co do zasady przymusowo doprowadzana. Za co najmniej bezrefleksyjne uważam uzasadnienie zmiany „uzupełnieniem lub alternatywą dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia”. Żeby była to alternatywa („zamiast”), należałoby wyłączyć możliwość jednoczesnego ubiegania się o te instytucje, co obecnie jest możliwe i masowo wykorzystywane. „Uzupełnienie” zaś, w w/w kontekście planowanej zmiany z art. 1 pkt.9 projektu będzie często miało postać permanentnego orzekania przez sąd penitencjarny w sprawie tego samego skazanego, co oczywiście należy pomnożyć o liczbę potencjalnych uprawnionych (o czym, jak wspomniałem, brak danych w aspekcie skutków regulacji). Przykłady: - skazany na karę do 3 lat pozbawienia wolności (z założeniem ,że nie ma żadnych zaliczeń okresów faktycznego pozbawienia wolności na poczet kary) nabywający po 1/2 kary uprawnienie co warunkowego zwolnienia, w tym samym czasie (pozostało mniej niż 1,5 roku do końca kary) nabywa uprawnienia do wnioskowania o SDE i w obu tych instytucjach może ponawiać wnioski co kolejne 3 m-ce w wypadku SDE oraz co kolejne 6 miesięcy w wypadku warunkowego zwolnienia (skazany		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		może ponowić go wcześniej ale sąd, z uwagi na specyficzne brzmieniu normy z art161par.4 <i>in fine</i> k.k.w., do upływu tego okresu nie może go rozpoznać — jednak sprawa jest już zarejestrowana, tylko „leżakuje” na półce i statystycznie „obciąża” sąd i sędziego referenta). Zatem gdy nie będzie któryś z nich uwzględniony, w przeciągu niecałego 1,5 roku może odbyć się (zakładając idealną sytuację natychmiastowego wręcz orzekania po upływie terminu karencji) w sumie do 7 posiedzeń sądu w obu. łącznie tych kategorii spraw. - skazany na 1,5 roku pozbawienia wolności wnioski o SDE będzie mógł złożyć w dniu osadzenia i powtarzać go co 3 miesiące (zatem realnie do 5 razy) a po odbyciu 1/2 kary czyli po 9 miesiącach będzie miał nadto prawo do wniosku o warunkowe zwolnienie, także powtarzanego (kolejny raz rozpoznanego zgodnie art.161par.3 i 4 k.k.w.) co 6 miesięcy, a zatem łącznie takich posiedzeń będzie mogło być do 2 do końca kary. W sumie, w okresie 18 miesięcy sąd będzie potencjalnie 7 razy procedował w przedmiocie opuszczenia przez skazanego zakładu karnego, począwszy od pierwszego dnia osadzenia. Dodać należy, że w obecnym stanie prawnym skazany korzystający z SDE zachowuje prawo do ubiegania się o warunkowe zwolnienie, a zatem SDE nie stanowi ani alternatywy do warunkowego zwolnienia, ani nie uzupełnia tej instytucji, tylko kumuluje się z nią. Należy też zauważyć, że proponowane , kolejne już, poszerzenie stosowania SDE prowadzi do		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		zaburzenia spójności systemu prawa w tym do rozmycia celów i przesłanek tej instytucji w relacji do celów i przesłanek warunkowego zwolnienia w tych kategoriach spraw w jakich obie one mogą być orzekane. Analizując treść art.77par.1 k.k. i art.431a par. 1 pkt.2 k.k.w. w zw. z art.67par.1 k.k,w. dochodzi się bowiem do wniosku, że generalnym celem a zarazem warunkiem ich stosowania jest przekonanie sądu, że skazany w przyszłości będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie powróci do przestępstwa. Jednak ocena ta w obu wypadkach wyprowadzona ma być z innego zespołu przesłanek, przy czym w odniesieniu do SDE owe przesłanki pozostają znacznie bardziej niedookreślone. W tym kontekście , jak też w kontekście zwiększenia obciążenia dla sądów penitencjarnych i innych w/w podmiotów postępowania zaangażowanych w stosowanie SDE ,trzeba też zwrócić uwagę, że proponowana zmiana w zakresie wydłużenia okresu dzielącego planowy koniec kary od daty nabycia uprawnienia do wnioskowania o SDE wywoływać też będzie skutek dla wykonywania kary w sytuacji odwołania warunkowego zwolnienia, prowadząc w większej liczbie spraw do możliwości ubiegania się o SDE po takim odwołaniu. Przykład: Aktualnie osoba skazana na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (20 miesięcy), która po odbyciu dokładnie 1/2 z niej (10 miesięcy) uzyskała warunkowe zwolnienie,		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		po jego odwołaniu dla możliwości ubiegania się o SDE musiała odbyć w izolacji dalsze 4 miesiące. Po zmianie będzie mogła uczynić to natychmiast i to nawet bez konieczności znalezienia się w zakładzie karnym- gdyż jedynym warunkiem formalnym będzie pozostałość kary nie większa niż 18 miesięcy. Oczywiście w takim wypadku udzielenie zgody pozostaje fakultatywne a sąd penitencjarny nadał oceniać będzie także przesłankę z art43la par.1 pkt2 k.k.w., jednak skutek w postaci formalnej możliwości zainicjowania postępowania niewątpliwie zwiększy tzw. wpływ spraw. W tym miejscu nie sposób nie skonstatować, że pierwotnie SDE dedykowany był dla osób nie mających statusu recydywistów penitencjarnych, skazanych na kary tzw. krótkoterminowe. Obecnie staje się coraz bardziej narzędziem do opróżniania zakładów karnych, równoległym do warunkowego zwolnienia, która to refleksja staje się tym bardziej uzasadniona proponowaną zmianą. Za wątpliwe uznać należy ,że wystarczającym , zasadniczym uzasadnieniem tego zjawiska jest dążenie do zmniejszenia populacji osadzonych (oraz oczywiście zmniejszenia kosztów utrzymania skazanych). Taki cel, co do zasady słuszny, winien być realizowany kompleksową zmianą systemu prawa karnego od jego „początku” a nie „końca” (jakim jest penitencjarna część postępowania wykonawczego), w tym struktury orzekanych kar jak też zasad i sposobu ich wykonywania,		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		wiodąca kompleksowo i systemowo do w/w skutków, co jednak wykracza poza ramy niniejszych uwag do konkretnych propozycji ustawodawczych.		
5.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Proponuje, aby z projektu przedmiotowej ustawy wykreślić sformułowania zawarte w art. 1: „a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64§2, art. 64a lub 65 §1 lub 2 Kodeksu karnego”, wskazując, iż nie ma racjonalnych powodów by sprawcy przestępstw kwalifikowanych w związku z art. 64 § 2, art. 64a lub 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego byli pozbawienia możliwości korzystania z dozoru elektronicznego. W ocenie opiniującego przemawiają za tym względy sprawiedliwościowe, gdyż nie można z góry zakładać, że sprawca karany po raz pierwszy za przestępstwo w ramach zorganizowanej grupy przestępczej powinien być gorzej traktowany niż sprawca, który wielokrotnie dopuszczał się przestępstw, ale nigdy nie kwalifikowano ich z artykułów 64 § 2, art. 64a lub 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego. Wskazał ponadto, że przemawiają za tym także względy polityki kryminalnej, gdyż często zdarza się, że sprawcy przestępstw narkotykowych, w zakresie „karuzel vatowskich”, czy „prania brudnych pieniędzy”, karani po raz pierwszy chętnie skorzystaliby z możliwości dobrowolnego poddania się karze, a potem zastosowania wobec nich instytucji dozoru elektronicznego, jednakże nie mają motywacji do obciążania współsprawców, gdyż wiedzą, że i tak będą surowo ukarani oraz że nie będą mogli	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Wyłączenie możliwości stosowania systemu dozoru elektronicznego wobec sprawców, wobec których zachodzą przesłanki z art. 64 § 2 k.k., art. 64a k.k. oraz art. 65 § 1 lub 2 k.k., znajduje uzasadnienie w konieczności zapewnienia realizacji celów kary określonych w art. 67 § 1 k.k.w., w szczególności w zakresie zapobiegania powrotowi do przestępstwa, przy uwzględnieniu podwyższonego stopnia demoralizacji tych sprawców oraz zwiększonego zagrożenia dla porządku prawnego, co przemawia za wykonywaniem kary w warunkach izolacyjnych, a nie w SDE. W ocenie projektodawcy w przypadku tzw. przestępców zawodowych, członków grup przestępczych oraz sprawców przestępstw o charakterze terrorystycznym, zdefiniowanych w art. 115 § 20 k.k., umożliwienie odbywania kary w SDE nie jest uzasadnione ze względu na wysoki poziom zagrożenia dla porządku publicznego, wysokie ryzyko recydywy, potrzebę faktycznej izolacji sprawców od środowiska kryminogennego, a także ze względu na potrzeby w zakresie prewencji ogólnej i wzmacniania społecznego poczucia sprawiedliwości.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		skorzystać z dobrodziejstwa dozoru elektronicznego.		
6.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Odnośnie proponowanej treści art. 43 la k.k.w., iż kwestia ta pojawiła się już przy analizie wcześniejszej jego zmiany. Chodzi mianowicie o sformułowanie „któremu do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze nieprzekraczającym (...)”. W ocenie opiniujących, należałoby rozważyć potrzebę pominięcia określenia „w zakładzie karnym”, albowiem dotychczasowy zapis wyłącza możliwość skorzystania z tego rozwiązania przez osoby, które odbywają karę w systemie dozoru elektronicznego. Dotyczy to sytuacji, w której osoba odbywająca już karę pozbawienia wolności w SDE ubiega się o udzielenie zezwolenia na wykonywanie kolejnej kary w SDE w konfiguracji, w której suma tych kar jest niższa niż 3 lata, ale łącznie skazanemu pozostaje do odbycia kara wykonywana w SDE i w zakładzie karnym w wymiarze nie przekraczającym okresu wskazanego już w ustawie, czy w aktualnej propozycji.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Uwaga dotycząca rozważenia potrzeby pominięcia określenia „w zakładzie karnym” w art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w sytuacji, kiedy jedna kara jest odbywana w SDE, to wnioski o udzielenie zezwolenia na odbycie drugiej kary w SDE – jest rozpoznawany osobno – kary te nie sumują się. W zakresie uwag kwestionujących zasadność projektowanej regulacji należy wskazać, że decyzja o udzieleniu zezwolenia na odbycie kary w SDE zawsze należy do sądu penitencjarnego, a projektowane rozszerzenie możliwości udzielania zezwolenia na odbycie kary w SDE daje szansę skazanym z „nowej grupy”, o ile zostaną spełnione przesłanki materialne (art. 43la § 1 pkt 2 k.k.w., art. 43la § 2 i § 3 k.k.w.).
7.	art. 43la § 1 k.k.w.	Dla racjonalizacji normy prawnej oraz uproszczenia a zarazem poszerzenia możliwości jej stosowania winno dopuścić się stosowanie SDE do kary/sumy kar „nie przekraczających 3 lat” a nie „w wymiarze niższym niż 3 lata”. Aktualny poziom 2 lat i 11 miesięcy wynikający z w/w sformułowania jest logicznie nieuzasadniony.	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Objęcie możliwością odbywania kary w SDE przez osoby skazane w wymiarze nieprzekraczającym 3 lat pozbawienia wolności jest nieuzasadnione. Obecnie możliwość taka istnieje wobec skazanych na karę poniżej 3 lat, co ma uzasadnienie m.in. w kwalifikacji przestępstw na zbrodnie i występki – art. 7 § 1 i 2 k.k. – zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
8.	art. 431a § 1 k.k.w.	Do warunków udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, powinien zostać dodany w art. 431a § 1 k.k.w. pkt 6 w brzmieniu: „odbywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stoi na przeszkodzie względ na społeczne oddziaływanie kary”.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. W ocenie projektodawcy wystarczający jest zapis w art. 431a § 1 pkt 2: odbywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stoją na względzie szczególne względy wskazujące, że w razie odbycia kary w tym w systemie nie zostaną osiągnięte cele kary. Chodzi tu o wszystkie cele kary, także te w zakresie społecznego oddziaływania.
9.	art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w.	Koniecznym jest też zwrócenie uwagi, że w obecnym stanie prawnym istnieje podstawa ustawowa do twierdzenia o systemowej niemożności spełnienia w jakiegokolwiek sprawie przesłanki SDE z art.431a par. 1 pkt.2 k.k.w. Skoro bowiem SDE ma służyć spełnieniu celów kary pozbawienia wolności (jako narzędzie do realizacji tego celu) to przepis stanowiący o tym jakie są to cele (art.67par.1 k.k.w.) zawiera jednocześnie ograniczenie takich narzędzi do tylko zakładów karnych (art.67par.2 k.k.w.) - wprowadzając instytucję SDE do systemu wykonywania kary, w tym do regulacji kodeksowej, nie znówelizowano tej normy, co także wymaga interwencji ustawodawczej, w tym projekcie nie przewidzianej.	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Brak jest potrzeby kazuistycznego wskazywania na cele wykonania kary pozbawienia wolności w SDE – cele kary pozbawienia wolności określa art. 67 k.k.w., a dozór elektroniczny jest formą wykonania kary pozbawienia wolności.
10.	art. 431a § 2 k.k.w.	Zaakcentowana została potrzeba wprowadzenia zapisu, że orzekając o udzieleniu skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, ponieważ obecne brzmienie art. 431a § 2 k.k.w.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Brak jest potrzeby kazuistycznego określenia w art. 431a § 2 k.k.w. wskazanych w uwadze przesłanek. Zezwolenie na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego ma charakter uznaniowy. Ustawodawca świadomie pozostawił sądowi szeroki margines oceny, a ograniczenie tego uznania może prowadzić do nadmiernej formalizacji decyzji, sprzecznej z celem indywidualizacji wykonania kary. Proponowana zmiana jest niepotrzebna, ponieważ

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		pozwała na zbyt szerokie stosowanie przepisu.		powiela istniejące normy (art. 53 k.k.), narusza zasadę zwięzłości i spójności prawa, może ograniczyć elastyczność orzekania, a także ingerować w uznaniowy charakter decyzji penitencjarnych.
11.	art. 43la § 6 k.k.w.	Nowelizacja nie zmienia jednak treści art.43la par.6 k.k.w. zachowując w niej dotyczącej stosowania SDE dla wielości wykonywanych kolejno kar sformułowanie „...nie podlegających łączeniu..”. Ten fragment przepisu, zakładając racjonalność ustawodawcy w aspekcie nie umieszczania w nim zbędnych treści normatywnych, nakazuje zatem badanie na etapie decydowania o SDE czy dwie lub więcej kar objętych postępowaniem można połączyć węzłem kary łącznej . Dopiero uznanie, że nie ma takich przesłanek upoważnia do odmowy zastosowania tej instytucji gdy suma kar przekroczy wskazane progi 1,5 roku oraz 2 lat i 11 m-cy. Natomiast gdy kary takie uzna się za podlegające łączeniu to w/w granicę należy uznać za nieistotną dla możliwości orzekania i w konsekwencji zgadzać się na odbywanie w SDE dla kolejno odbywanych/ podlegających wykonaniu kar nawet sumarycznie wykraczających poza nią. Należy przy tym zauważyć, że sąd penitencjarny nie jest funkcjonalnie właściwy dla oceny w/w kwestii, gdyż decyduje o tym co do zasady sąd , który ostatni wyrokował w ramach odrębnego postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego (art.569par.1-3 k.p.k.). Zatem dla oceny istnienia tej przesłanki potencjalnie wykluczającej stosowanie SDE albo sąd penitencjarny musiałby poza w/w odrębną	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Kwestionowane sformułowanie „niepodlegających łączeniu” w żaden sposób nie oznacza, że sąd penitencjarny na etapie decydowania o udzieleniu zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego rozstrzyga o karze łącznej w znaczeniu materialnoprawnym. Kompetencja do wydania wyroku łącznego pozostaje wyłącznie przy sądzie właściwym na podstawie art. 569 § 1–3 k.p.k., a postępowanie w tym przedmiocie ma charakter odrębny i sformalizowany. Ocena dokonywana przez sąd penitencjarny ma natomiast charakter incydentalny i funkcjonalny – służy wyłącznie rozstrzygnięciu, czy w danej sprawie spełnione są przesłanki zastosowania systemu dozoru elektronicznego. Sąd penitencjarny jest samodzielny w ocenie, czy kary podlegają łączeniu, jako sąd okręgowy, w którym orzekają doświadczeni sędziowie, jest władny dokonać takiej oceny jak każdy inny organ postępowania wykonawczego, o którym mowa w art. 12b k.k.w. Także sąd penitencjarny jako organ wykonujący orzeczenie zgodnie z art. 12b k.k.w. w razie stwierdzenia, że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd do wydania wyroku łącznego.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		procedurą jej dokonać (co wymagało by de facto takiego samego postępowania dowodowego z zapoznaniem się z aktami spraw jednostkowych”) ale oczywiście bez formalnego orzekania o karze łącznej (czyli byłoby to tylko wyrażenie poglądu sądu penitencjarnego co do możliwości orzeczenia takowej) albo sąd penitencjarny musiałby zawiadomić właściwy sąd o potrzebie wszczęcia postępowania o wydanie wyroku łącznego i czekać na jego- wiążący go-wynik, co oczywiście wydłużyłoby znacząco postępowanie, oczywiście przy tym poza granice z art. 431dpar.4 k.k.w. Należy też zauważyć aksjologicznie niepożądaną konsekwencję badania tej przesłanki : w sytuacji uznania przez sąd penitencjarny że kolejno odbywane kary podlegają łączeniu mógłby on udzielić zgody na SDE co do każdej z nich, a w wyniku wydania następnie wyroku łącznego kara łączna mogłaby przekroczyć granicę 1.5 roku, skutkując niemożnością zastosowania art.431i k.k.w. (gdyby nie zaistniała też przesłanka związana z pozostałą do odbycia częścią kary nie wyższej niż 3 lata). Przykład: Skazany ma do odbycia kolejno 4 kary pozbawienia wolności po 1 roku. Sąd penitencjarny uznając, że podlegają one wszystkim łączeniu wydaje zgodę na odbycie każdej z nich kolejno w SDE. Gdy następnie zostanie wydany wyrok łączny orzekający karę łączną od 3 lat wzwyż (według aktualnego stanu prawnego) sąd penitencjarny będzie musiał zgodę/ zgody uchylić, a wobec nie spełniania już		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		warunków z art. 431a par. 1 k.k.w. skazany będzie musiał karę łączną odbywać w izolacji. Zatem pomimo teoretycznie poprawy jego sytuacji prawnej (zmniejszenie sumarycznego wymiaru kary) dojdzie do jej pogorszenia poprzez pozbawienie możliwości jej odbycia w SDE. Dlatego uznaję za celowe wyeliminowanie tego fragmentu normy z w/w przepisu, skutkujące badaniem w postępowaniu o SDE aktualnego rzeczywistego stanu karalności w w/w granicach. Zracjonalizuje to orzekanie oraz przyspieszy postępowanie, bez szkody dla skazanego, gdyż eliminując wskazany w powyższym przykładzie potencjalny skutek nie będzie eliminować możliwości wydania wyroku łącznego, potencjalnie skutkującego orzeczeniem kary łącznej mieszczącej się w granicach art.431a par. 1 k.k.w.		
12.	art. 43nb k.k.w.	Pochylając się na unormowaniach dotyczących SDE należało by się pochylić również nad brzmieniem przepisu art. 43 nb k.k.w. Zgodnie z jego treścią to sąd penitencjarny może nałożyć na skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego obowiązki określone w art. 72 Kodeksu karnego. Obowiązki te mogą zostać nałożone również na wniosek prokuratora lub sądowego kuratora zawodowego, a także komisji penitencjarnej, jeżeli udzieliła skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Przy krótkoterminowych karach, gdzie decyzję podejmuje komisja penitencjarna (kary do 4	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Obowiązki określone w art. 72 k.k. może nałożyć wyłącznie sąd i jest to rozwiązanie prawidłowe z punktu widzenia systemowego oraz gwarancyjnego. Nałożenie obowiązków jest rozstrzygnięciem o prawach i obowiązkach jednostki, wymagającym dokonania indywidualnej oceny sytuacji skazanego, z uwzględnieniem zasad proporcjonalności oraz celów kary.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		miesiący pozbawienia wolności), przy uwzględnieniu czasu na rozpoznanie wniosku nałożenie na wykonującego karę obowiązków przez sąd penitencjarny ma charakter w istocie fikcyjny -uwzględniając czas potrzebny na obrót dokumentacji, możliwość zaskarżenia decyzji przez skazanego. Nałożone obowiązki o których mowa w art. 72 kk powinny być integralną częścią decyzji komisji penitencjarnej, która dysponuje wszak całością dokumentacji (wywiad kuratora, karta kama, odpis wyroku) z której mogłaby wynikać konieczność ich nałożenia. Weryfikacja konieczności nałożenia obowiązków o które ma wnioskować komisja penitencjarna bądź uznanie konieczności nałożenia ich z urzędu jest w takiej postaci iluzoryczne. Samo określenie harmonogramu skazanemu przez komisje penitencjarne wywołuje podobne skutki faktyczne co nałożenie obowiązków (np. przedział czasu na wykonywanie pracy zarobkowej), a co za tym idzie nakładanie obowiązków powinno leżeć w gestii komisji penitencjarnych aby oddziaływało na skazanych od początku wykonywania kary w SDE.		

**NIEUWZGLĘDNIONE UWAGI ZGŁOSZONE W RAMACH OPINIOWANIA
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS KARNY WYKONAWCZY (UD397)**

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
1.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Mam zdecydowanie negatywną opinię na temat rozszerzania uprawnień do korzystania z SDE dla sprawców skazanych na kary do 3 lat pozbawienia wolności, już po połowie kary. W końcówce kary ma to zdecydowanie większy sens, a nie już w połowie.	SA w Szczecinie	Uwaga niezasadna. Rozszerzenie katalogu uprawnionych nie oznacza automatyzmu – SDE nie przysługuje „z mocy prawa”. Sąd każdorazowo na podstawie art. 43la § 1 pkt 2 k.k.w. bada, czy zostaną osiągnięte cele kary – przez pryzmat art. 67 k.k.w., zgodnie z zasadą indywidualizacji, mając na względzie postawę skazanego, stopień demoralizacji, ryzyko powrotu do przestępstwa. Rozszerzenie SDE dotyczy tylko skazanych, którzy odbyli część kary i pozostaje formą kontrolowanego wykonywania kary pozbawienia wolności, jest racjonalne systemowo i wspierające skuteczną resocjalizację, bez rezygnacji z funkcji represyjnej. W efekcie mechanizm jest selektywny i bezpieczny, a nie liberalny w sposób bezwarunkowy.
2.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Zasadnym jest ponowne rozważenie proponowanej zmiany art. 43la k.k.w., polegającej na dalszym rozszerzaniu grupy osób uprawnionych do odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Wskazano, że ustawodawca powinien zmierzać w przeciwnym kierunku, tj. powrócić do rozwiązań z 2016r. (sprzed zmiany wprowadzonej w okresie pandemii w celu „rozładowania” jednostek penitencjarnych), tj. że sąd penitencjarny mógł udzielić skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, jeżeli został spełniony m.in. warunek w postaci orzeczenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej jednego roku.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Zawężenie SDE do skazanych, którzy mają orzeczoną karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą 1 roku, byłoby „systemowym cofnięciem się”. Zawężenie grupy skazanych korzystających z SDE byłoby niekorzystne dla państwa i skazanych. SDE jest systemem, który należy rozwijać i objąć nim możliwie szeroką grupę skazanych. Należy mieć na względzie wszelkie zalety SDE: – skazany może pracować, uczyć się, utrzymywać rodzinę, funkcjonować w kontrolowany sposób w społeczeństwie. Sprzyja to realnej readaptacji, często skuteczniejszej niż izolacja penitencjarna; – odciążenie zakładów karnych – przełudnienie w zakładach karnych to realny problem, a SDE jest tańszy i logistycznie efektywny.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
3.	art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w.	Odnosnie proponowanej zmiany art. 431a k.k.w. dotyczyły tego, iż samo, niejako matematyczne podejście do wymiaru kary wykonywanej w SDE – zawsze 1 rok i 6 miesięcy, jest nieuprawnione ze względów resocjalizacyjnych i ich proporcjonalności. Jak wskazano - zrównano bowiem w projekcie faktyczną sytuację osób, które do wykonania mają karę lub sumę kar w wymiarze do 1 roku i 6 miesięcy z osobami, którym wymierzono już znacznie wyższą karę lub sumę kar. O ile o skazanych z pierwszej kategorii można mówić, że prezentują niższy stopień demoralizacji, bądź popełnili czyny o mniejszej społecznej szkodliwości lub mniejszą ilość przestępstw, skoro wymierzono im taką karę, to osoby z kolejnej kategorii już takich przymiotów co do zasady nie będą posiadały, a ostatecznie ich sytuacja sprowadzi się do możliwości odbycia kary 1 roku i 6 miesięcy w systemie wolnościowym. W ocenie opiniującego, nie przekonują argumenty zawarte w uzasadnieniu projektu, gdyż badania w zakresie mniejszej powrotności do przestępstwa osób, które wykonywały karę w SDE prowadzone były na tej pierwszej grupie sprawców, o których można bardzo często mówić jako o sprawcach incydentalnych, przypadkowych. Uzasadnienie to – w ocenie autora opinii, sprowadza się wyłącznie do indywidualnych celów kary oraz do względów ekonomicznych, natomiast zdaje się zapominać o pozostałych funkcjach kary. Zaakcentowano, iż uwagi powyższe są analogiczne do zgłaszanych uprzednio, w marcu 2025 r., kiedy	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Rozszerzenie katalogu uprawnionych nie oznacza automatyzmu – SDE nie przysługuje „z mocy prawa”. Sąd każdorazowo na podstawie art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w. bada, czy zostaną osiągnięte cele kary – przez pryzmat art. 67 k.k.w., zgodnie z zasadą indywidualizacji, mając na względzie postawę skazanego, stopień demoralizacji, ryzyko powrotu do przestępstwa. Rozszerzenie SDE dotyczy tylko skazanych, którzy odbyli część kary i pozostaje formą kontrolowanego wykonywania kary pozbawienia wolności, jest racjonalne systemowo i wspierające skuteczną resocjalizację, bez rezygnacji z funkcji represyjnej. W efekcie mechanizm jest selektywny i bezpieczny, a nie liberalny w sposób bezwarunkowy. Rozszerzenie SDE ogranicza przełudnienie zakładów karnych, obniża koszty wykonywania kary, pozwala skupić środki izolacyjne na groźniejszych sprawcach. Rozszerzenie SDE należy postrzegać jako rozszerzenie możliwości oddziaływania wykonawczego, a nie uproszczone „zrównanie” różnych kategorii skazanych. Badania dotyczące niższej recydywy w SDE rzeczywiście często obejmują sprawców mniej zdemoralizowanych, bo SDE jest przede wszystkim stosowane wobec takich skazanych. Nie można jednak zakładać a priori, że SDE jest nieskuteczne wobec kolejnej grupy skazanych, wobec których projektodawca zamierza rozszerzyć SDE, gdyż to dobór skazanych musi być selektywny, a służy temu kontrola sądu – rozszerzenie katalogu nie znosi selekcji, tylko poszerza pulę kandydatów. Projekt nie pomija innych funkcji kary. Wbrew twierdzeniu opiniującego, projektowane rozwiązanie uwzględnia wszystkie funkcje kary: – represyjną – częściowo zrealizowana w izolacji,

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		proponowano tożsamą zmianę art. 431a k.k.w., a mimo to w uzasadnieniu aktualnie proponowanej (tożsamej) zmiany brak jest jakiegokolwiek odniesienia się do wcześniejszych, krytycznych uwag.		– prewencję indywidualną – wzmocnioną przez kontrolowaną readaptację, – prewencję ogólną – sądowa kontrola i brak automatyzmu, – resocjalizacyjną – realizowana efektywniej w warunkach wolnościowych, – ekonomiczną – racjonalizacja kosztów (co jest funkcją wtórną, ale istotną systemowo).
4.	art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w.	W zakresie poszerzenia stosowania SDE poprzez umożliwienie jego orzekania na 18 m-cy przed końcem kary/sumy kar w mojej ocenie wprowadzenie w/w zmiany doprowadzi do znaczącego zwiększenia wpływu spraw o wyrażenie zgody na SDE do sądów penitencjarnych, przy pozostawieniu bez zmian ich obsady kadrowej (o tym w uzasadnieniu projektu oraz ocenie skutków regulacji się nie wspomina). Już teraz dotrzymanie terminu z art.431d par.4 k.k.w. jest iluzoryczne. Pamiętać trzeba, że poza wnioskami o SDE dotyczącymi osadzonych rozpoznaje się też takie wnioski osób jeszcze przebywających na wolności, jak też iż aktualne wytyczne MS wskazują na motywowanie dyrektorów jednostek penitencjarnych do składania przez nich takich wniosków zarówno do sądów jak i komisji penitencjarnych. Podobny skutek wywoła to dla obciążenia pracą kuratorów sądowych, których udział w postępowaniu, <i>de iure</i> fakultatywny jest <i>de facto</i> powszechny jako niezbędny dla rzetelnego badania sytuacji skazanego, jak też dla administracji jednostek penitencjarnych opiniujących wnioski skazanych.	SA we Wrocławiu	Uwagi niezasadne. Wzrost liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na dozór elektroniczny (lawinowy i masowy – jak sugeruje opiniujący) – nie przekroczy możliwości orzeczniczych sądów penitencjarnych. Przewidywany wzrost liczby spraw w związku z planowanym w projektowanej regulacji poszerzeniem stosowania SDE nie będzie stanowił bardzo znaczącego obciążenia sądów penitencjarnych oraz kuratorów sądowych. Uwagi dotyczące znaczącego zwiększenia obciążenia kuratorów karnych – nie zasługują na uwzględnienie, albowiem liczba kuratorów w Polsce jest wystarczająca. Na przestrzeni ostatnich lat spadła liczba dozorów kuratorskich w związku ze spadkiem orzekanych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem. Nie zasługują na uwzględnienie wątpliwości dotyczące braku możliwości racjonalnej oceny przez sąd przesłanki z art. 431a § 3 k.k.w. (czy dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego, który rozpoczął odbywanie kary w zakładzie karnym przemawiają za udzieleniem zezwolenia) w przypadku krótkiego czasu odbywania kary – podano przykład kary 1 rok i 7 m-cy i możliwość złożenia wniosku po 1 miesiącu. Udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE przez sąd zawsze jest poprzedzone wnikliwą oceną dotyczącą nie

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		Nadto pojawiły się informacje, że projektuje się możliwość skargi na przewlekłość postępowania wykonawczego- konsekwencją kumulacji tych pomysłów będzie z dużą dozą prawdopodobieństwa systemowe skomplikowanie i wydłużenie całego postępowania wykonawczego gdzie sądy w ramach ewentualnej w/w skargi będą zajmować się nie tylko istotą spraw ale same sobą. Przyświecająca zmianie idea poszerzenia stosowania SDE celem zmniejszenia liczby osadzonych (o ile się z nią ogólnie i abstrakcyjnie zgodzić) może i powinna mieć w pierwszej kolejności postać zwiększenia rozmiaru kary/kar uprawniających do złożenia wniosku bez potrzeby osadzenia (ponad obecne 18 m-cy). Nadto projektowany rozmiar 18 m-cy pozostałej do końca kary/sumy kar niższej niż 3 lata w części wypadków prowadzić będzie do wypaczenia a wręcz niemożności racjonalnego stosowania normy z art.431a par.3 k.k.w. (decydujące dla decyzji mają być postawa i zachowanie skazanego w trakcie osadzenia). Przykład: obecnie osoba mająca odbyć 1 rok i 7 m-cy (19 miesięcy) kary, może ubiegać się o SDE po odbyciu 13 miesięcy. Po zmianie - będzie to możliwe po odbyciu 1 miesiąca. W jaki sposób sąd ma racjonalnie ocenić przesłankę z art.431a par.3 k.k.w, po tak krótkim czasie? Już teraz podobny dylemat mają komisje penitencjarne decydujące o SDE w wypadku kar do 4 miesięcy pozbawienia wolności. Zasadne jest też pytanie czy racjonalne jest kierowanie		tylko spełnienia przesłanek formalnych, ale również tych o charakterze materialnym. Nieuzasadniona jest uwaga dotycząca tego, że bezrefleksyjnie sformułowano w uzasadnieniu projektu, że projektowane rozszerzenie SDE jest „uzupełnieniem lub alternatywą dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia”. Na gruncie projektowanych przepisów skazany może skorzystać z obu tych instytucji. Uwaga, że proponowane poszerzenie stosowania SDE prowadzi do zaburzenia spójności systemu prawa, w tym do rozmycia celów i przesłanek tej instytucji w relacji do celów i przesłanek warunkowego zwolnienia w tych kategoriach spraw w jakich obie one mogą być orzekane, mając na względzie treść art. 77 § 1 k.k. i art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w. w zw. z art. 67 § 1 k.k.w. oraz że rozszerzy się możliwość składania wniosków o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w SDE skazanym, którzy spełniają ku temu warunki formalne – nie zasługuje na uwzględnienie. Udzielenie zgody zawsze pozostaje fakultatywne, a sąd penitencjarny ocenia także przesłanki z art.431a § 1 pkt 2 k.k.w.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		do osadzenia osób z w/w wymiarem kary po to by po miesiącu decydować o ich zwolnieniu? Tym bardziej w kontekście aktualnej normy art.79par.1 k.k.w. skutkującej tym, że każda osoba do odbycia jakiegokolwiek kary izolacyjnej jest co do zasady przymusowo doprowadzana. Za co najmniej bezrefleksyjne uważam uzasadnienie zmiany „uzupełnieniem lub alternatywą dla instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia”. Żeby była to alternatywa („zamiast”), należałoby wyłączyć możliwość jednoczesnego ubiegania się o te instytucje, co obecnie jest możliwe i masowo wykorzystywane. „Uzupełnienie” zaś, w w/w kontekście planowanej zmiany z art. 1 pkt.9 projektu będzie często miało postać permanentnego orzekania przez sąd penitencjarny w sprawie tego samego skazanego, co oczywiście należy pomnożyć o liczbę potencjalnych uprawnionych (o czym, jak wspomniałem, brak danych w aspekcie skutków regulacji). Przykłady: - skazany na karę do 3 lat pozbawienia wolności (z założeniem ,że nie ma żadnych zaliczeń okresów faktycznego pozbawienia wolności na poczet kary) nabywający po 1/2 kary uprawnienie co warunkowego zwolnienia, w tym samym czasie (pozostało mniej niż 1,5 roku do końca kary) nabywa uprawnienia do wnioskowania o SDE i w obu tych instytucjach może ponawiać wnioski co kolejne 3 m-ce w wypadku SDE oraz co kolejne 6 miesięcy w wypadku warunkowego zwolnienia (skazany		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		może ponowić go wcześniej ale sąd, z uwagi na specyficzne brzmieniu normy z art161par.4 <i>in fine</i> k.k.w., do upływu tego okresu nie może go rozpoznać — jednak sprawa jest już zarejestrowana, tylko „leżakuje” na półce i statystycznie „obciąża” sąd i sędziego referenta). Zatem gdy nie będzie któryś z nich uwzględniony, w przeciągu niecałego 1,5 roku może odbyć się (zakładając idealną sytuację natychmiastowego wręcz orzekania po upływie terminu karencji) w sumie do 7 posiedzeń sądu w obu. łącznie tych kategorii spraw. - skazany na 1,5 roku pozbawienia wolności wnioski o SDE będzie mógł złożyć w dniu osadzenia i powtarzać go co 3 miesiące (zatem realnie do 5 razy) a po odbyciu 1/2 kary czyli po 9 miesiącach będzie miał nadto prawo do wniosku o warunkowe zwolnienie, także powtarzanego (kolejny raz rozpoznanego zgodnie art.161par.3 i 4 k.k.w.) co 6 miesięcy, a zatem łącznie takich posiedzeń będzie mogło być do 2 do końca kary. W sumie, w okresie 18 miesięcy sąd będzie potencjalnie 7 razy procedował w przedmiocie opuszczenia przez skazanego zakładu karnego, począwszy od pierwszego dnia osadzenia. Dodać należy, że w obecnym stanie prawnym skazany korzystający z SDE zachowuje prawo do ubiegania się o warunkowe zwolnienie, a zatem SDE nie stanowi ani alternatywy do warunkowego zwolnienia, ani nie uzupełnia tej instytucji, tylko kumuluje się z nią. Należy też zauważyć, że proponowane , kolejne już, poszerzenie stosowania SDE prowadzi do		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		zaburzenia spójności systemu prawa w tym do rozmycia celów i przesłanek tej instytucji w relacji do celów i przesłanek warunkowego zwolnienia w tych kategoriach spraw w jakich obie one mogą być orzekane. Analizując treść art.77par.1 k.k. i art.431a par. 1 pkt.2 k.k.w. w zw. z art.67par.1 k.k,w. dochodzi się bowiem do wniosku, że generalnym celem a zarazem warunkiem ich stosowania jest przekonanie sądu, że skazany w przyszłości będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie powróci do przestępstwa. Jednak ocena ta w obu wypadkach wyprowadzona ma być z innego zespołu przesłanek, przy czym w odniesieniu do SDE owe przesłanki pozostają znacznie bardziej niedookreślone. W tym kontekście , jak też w kontekście zwiększenia obciążenia dla sądów penitencjarnych i innych w/w podmiotów postępowania zaangażowanych w stosowanie SDE ,trzeba też zwrócić uwagę, że proponowana zmiana w zakresie wydłużenia okresu dzielącego planowy koniec kary od daty nabycia uprawnienia do wnioskowania o SDE wywoływać też będzie skutek dla wykonywania kary w sytuacji odwołania warunkowego zwolnienia, prowadząc w większej liczbie spraw do możliwości ubiegania się o SDE po takim odwołaniu. Przykład: Aktualnie osoba skazana na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (20 miesięcy), która po odbyciu dokładnie 1/2 z niej (10 miesięcy) uzyskała warunkowe zwolnienie,		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		po jego odwołaniu dla możliwości ubiegania się o SDE musiała odbyć w izolacji dalsze 4 miesiące. Po zmianie będzie mogła uczynić to natychmiast i to nawet bez konieczności znalezienia się w zakładzie karnym- gdyż jedynym warunkiem formalnym będzie pozostałość kary nie większa niż 18 miesięcy. Oczywiście w takim wypadku udzielenie zgody pozostaje fakultatywne a sąd penitencjarny nadał oceniać będzie także przesłankę z art43la par.1 pkt2 k.k.w., jednak skutek w postaci formalnej możliwości zainicjowania postępowania niewątpliwie zwiększy tzw. wpływ spraw. W tym miejscu nie sposób nie skonstatować, że pierwotnie SDE dedykowany był dla osób nie mających statusu recydywistów penitencjarnych, skazanych na kary tzw. krótkoterminowe. Obecnie staje się coraz bardziej narzędziem do opróżniania zakładów karnych, równoległym do warunkowego zwolnienia, która to refleksja staje się tym bardziej uzasadniona proponowaną zmianą. Za wątpliwe uznać należy ,że wystarczającym , zasadniczym uzasadnieniem tego zjawiska jest dążenie do zmniejszenia populacji osadzonych (oraz oczywiście zmniejszenia kosztów utrzymania skazanych). Taki cel, co do zasady słuszny, winien być realizowany kompleksową zmianą systemu prawa karnego od jego „początku” a nie „końca” (jakim jest penitencjarna część postępowania wykonawczego), w tym struktury orzekanych kar jak też zasad i sposobu ich wykonywania,		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		wiodąca kompleksowo i systemowo do w/w skutków, co jednak wykracza poza ramy niniejszych uwag do konkretnych propozycji ustawodawczych.		
5.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Proponuje, aby z projektu przedmiotowej ustawy wykreślić sformułowania zawarte w art. 1: „a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64§2, art. 64a lub 65 §1 lub 2 Kodeksu karnego”, wskazując, iż nie ma racjonalnych powodów by sprawcy przestępstw kwalifikowanych w związku z art. 64 § 2, art. 64a lub 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego byli pozbawienia możliwości korzystania z dozoru elektronicznego. W ocenie opiniującego przemawiają za tym względy sprawiedliwościowe, gdyż nie można z góry zakładać, że sprawca karany po raz pierwszy za przestępstwo w ramach zorganizowanej grupy przestępczej powinien być gorzej traktowany niż sprawca, który wielokrotnie dopuszczał się przestępstw, ale nigdy nie kwalifikowano ich z artykułów 64 § 2, art. 64a lub 65 § 1 lub 2 Kodeksu karnego. Wskazał ponadto, że przemawiają za tym także względy polityki kryminalnej, gdyż często zdarza się, że sprawcy przestępstw narkotykowych, w zakresie „karuzel vatowskich”, czy „prania brudnych pieniędzy”, karani po raz pierwszy chętnie skorzystaliby z możliwości dobrowolnego poddania się karze, a potem zastosowania wobec nich instytucji dozoru elektronicznego, jednakże nie mają motywacji do obciążania współsprawców, gdyż wiedzą, że i tak będą surowo ukarani oraz że nie będą mogli	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Wyłączenie możliwości stosowania systemu dozoru elektronicznego wobec sprawców, wobec których zachodzą przesłanki z art. 64 § 2 k.k., art. 64a k.k. oraz art. 65 § 1 lub 2 k.k., znajduje uzasadnienie w konieczności zapewnienia realizacji celów kary określonych w art. 67 § 1 k.k.w., w szczególności w zakresie zapobiegania powrotowi do przestępstwa, przy uwzględnieniu podwyższonego stopnia demoralizacji tych sprawców oraz zwiększonego zagrożenia dla porządku prawnego, co przemawia za wykonywaniem kary w warunkach izolacyjnych, a nie w SDE. W ocenie projektodawcy w przypadku tzw. przestępców zawodowych, członków grup przestępczych oraz sprawców przestępstw o charakterze terrorystycznym, zdefiniowanych w art. 115 § 20 k.k., umożliwienie odbywania kary w SDE nie jest uzasadnione ze względu na wysoki poziom zagrożenia dla porządku publicznego, wysokie ryzyko recydywy, potrzebę faktycznej izolacji sprawców od środowiska kryminogennego, a także ze względu na potrzeby w zakresie prewencji ogólnej i wzmacniania społecznego poczucia sprawiedliwości.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		skorzystać z dobrodziejstwa dozoru elektronicznego.		
6.	art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w.	Odnośnie proponowanej treści art. 43 la k.k.w., iż kwestia ta pojawiła się już przy analizie wcześniejszej jego zmiany. Chodzi mianowicie o sformułowanie „któremu do odbycia w zakładzie karnym pozostała część tej kary w wymiarze nieprzekraczającym (...)”. W ocenie opiniujących, należałoby rozważyć potrzebę pominięcia określenia „w zakładzie karnym”, albowiem dotychczasowy zapis wyłącza możliwość skorzystania z tego rozwiązania przez osoby, które odbywają karę w systemie dozoru elektronicznego. Dotyczy to sytuacji, w której osoba odbywająca już karę pozbawienia wolności w SDE ubiega się o udzielenie zezwolenia na wykonywanie kolejnej kary w SDE w konfiguracji, w której suma tych kar jest niższa niż 3 lata, ale łącznie skazanemu pozostaje do odbycia kara wykonywana w SDE i w zakładzie karnym w wymiarze nie przekraczającym okresu wskazanego już w ustawie, czy w aktualnej propozycji.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Uwaga dotycząca rozważenia potrzeby pominięcia określenia „w zakładzie karnym” w art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w sytuacji, kiedy jedna kara jest odbywana w SDE, to wnioski o udzielenie zezwolenia na odbycie drugiej kary w SDE – jest rozpoznawany osobno – kary te nie sumują się. W zakresie uwag kwestionujących zasadność projektowanej regulacji należy wskazać, że decyzja o udzieleniu zezwolenia na odbycie kary w SDE zawsze należy do sądu penitencjarnego, a projektowane rozszerzenie możliwości udzielania zezwolenia na odbycie kary w SDE daje szansę skazanym z „nowej grupy”, o ile zostaną spełnione przesłanki materialne (art. 43la § 1 pkt 2 k.k.w., art. 43la § 2 i § 3 k.k.w.).
7.	art. 43la § 1 k.k.w.	Dla racjonalizacji normy prawnej oraz uproszczenia a zarazem poszerzenia możliwości jej stosowania winno dopuścić się stosowanie SDE do kary/sumy kar „nie przekraczających 3 lat” a nie „w wymiarze niższym niż 3 lata”. Aktualny poziom 2 lat i 11 miesięcy wynikający z w/w sformułowania jest logicznie nieuzasadniony.	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Objęcie możliwością odbywania kary w SDE przez osoby skazane w wymiarze nieprzekraczającym 3 lat pozbawienia wolności jest nieuzasadnione. Obecnie możliwość taka istnieje wobec skazanych na karę poniżej 3 lat, co ma uzasadnienie m.in. w kwalifikacji przestępstw na zbrodnie i występki – art. 7 § 1 i 2 k.k. – zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
8.	art. 431a § 1 k.k.w.	Do warunków udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, powinien zostać dodany w art. 431a § 1 k.k.w. pkt 6 w brzmieniu: „odbywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stoi na przeszkodzie względ na społeczne oddziaływanie kary”.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. W ocenie projektodawcy wystarczający jest zapis w art. 431a § 1 pkt 2: odbywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stoją na względzie szczególne względy wskazujące, że w razie odbycia kary w tym w systemie nie zostaną osiągnięte cele kary. Chodzi tu o wszystkie cele kary, także te w zakresie społecznego oddziaływania.
9.	art. 431a § 1 pkt 2 k.k.w.	Koniecznym jest też zwrócenie uwagi, że w obecnym stanie prawnym istnieje podstawa ustawowa do twierdzenia o systemowej niemożności spełnienia w jakiegokolwiek sprawie przesłanki SDE z art.431a par. 1 pkt.2 k.k.w. Skoro bowiem SDE ma służyć spełnieniu celów kary pozbawienia wolności (jako narzędzie do realizacji tego celu) to przepis stanowiący o tym jakie są to cele (art.67par.1 k.k.w.) zawiera jednocześnie ograniczenie takich narzędzi do tylko zakładów karnych (art.67par.2 k.k.w.) - wprowadzając instytucję SDE do systemu wykonywania kary, w tym do regulacji kodeksowej, nie znówelizowano tej normy, co także wymaga interwencji ustawodawczej, w tym projekcie nie przewidzianej.	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Brak jest potrzeby kazuistycznego wskazywania na cele wykonania kary pozbawienia wolności w SDE – cele kary pozbawienia wolności określa art. 67 k.k.w., a dozór elektroniczny jest formą wykonania kary pozbawienia wolności.
10.	art. 431a § 2 k.k.w.	Zaakcentowana została potrzeba wprowadzenia zapisu, że orzekając o udzieleniu skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, ponieważ obecne brzmienie art. 431a § 2 k.k.w.	SA w Gdańsku	Uwaga niezasadna. Brak jest potrzeby kazuistycznego określenia w art. 431a § 2 k.k.w. wskazanych w uwadze przesłanek. Zezwolenie na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego ma charakter uznaniowy. Ustawodawca świadomie pozostawił sądowi szeroki margines oceny, a ograniczenie tego uznania może prowadzić do nadmiernej formalizacji decyzji, sprzecznej z celem indywidualizacji wykonania kary. Proponowana zmiana jest niepotrzebna, ponieważ

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		pozwała na zbyt szerokie stosowanie przepisu.		powiela istniejące normy (art. 53 k.k.), narusza zasadę zwięzłości i spójności prawa, może ograniczyć elastyczność orzekania, a także ingerować w uznaniowy charakter decyzji penitencjarnych.
11.	art. 43la § 6 k.k.w.	Nowelizacja nie zmienia jednak treści art.43la par.6 k.k.w. zachowując w niej dotyczącej stosowania SDE dla wielości wykonywanych kolejno kar sformułowanie „...nie podlegających łączeniu..”. Ten fragment przepisu, zakładając racjonalność ustawodawcy w aspekcie nie umieszczania w nim zbędnych treści normatywnych, nakazuje zatem badanie na etapie decydowania o SDE czy dwie lub więcej kar objętych postępowaniem można połączyć węzłem kary łącznej . Dopiero uznanie, że nie ma takich przesłanek upoważnia do odmowy zastosowania tej instytucji gdy suma kar przekroczy wskazane progi 1,5 roku oraz 2 lat i 11 m-cy. Natomiast gdy kary takie uzna się za podlegające łączeniu to w/w granicę należy uznać za nieistotną dla możliwości orzekania i w konsekwencji zgadzać się na odbywanie w SDE dla kolejno odbywanych/ podlegających wykonaniu kar nawet sumarycznie wykraczających poza nią. Należy przy tym zauważyć, że sąd penitencjarny nie jest funkcjonalnie właściwy dla oceny w/w kwestii, gdyż decyduje o tym co do zasady sąd , który ostatni wyrokował w ramach odrębnego postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego (art.569par.1-3 k.p.k.). Zatem dla oceny istnienia tej przesłanki potencjalnie wykluczającej stosowanie SDE albo sąd penitencjarny musiałby poza w/w odrębną	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Kwestionowane sformułowanie „niepodlegających łączeniu” w żaden sposób nie oznacza, że sąd penitencjarny na etapie decydowania o udzieleniu zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego rozstrzyga o karze łącznej w znaczeniu materialnoprawnym. Kompetencja do wydania wyroku łącznego pozostaje wyłącznie przy sądzie właściwym na podstawie art. 569 § 1–3 k.p.k., a postępowanie w tym przedmiocie ma charakter odrębny i sformalizowany. Ocena dokonywana przez sąd penitencjarny ma natomiast charakter incydentalny i funkcjonalny – służy wyłącznie rozstrzygnięciu, czy w danej sprawie spełnione są przesłanki zastosowania systemu dozoru elektronicznego. Sąd penitencjarny jest samodzielny w ocenie, czy kary podlegają łączeniu, jako sąd okręgowy, w którym orzekają doświadczeni sędziowie, jest władny dokonać takiej oceny jak każdy inny organ postępowania wykonawczego, o którym mowa w art. 12b k.k.w. Także sąd penitencjarny jako organ wykonujący orzeczenie zgodnie z art. 12b k.k.w. w razie stwierdzenia, że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd do wydania wyroku łącznego.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		procedurą jej dokonać (co wymagało by de facto takiego samego postępowania dowodowego z zapoznaniem się z aktami spraw jednostkowych”) ale oczywiście bez formalnego orzekania o karze łącznej (czyli byłoby to tylko wyrażenie poglądu sądu penitencjarnego co do możliwości orzeczenia takowej) albo sąd penitencjarny musiałby zawiadomić właściwy sąd o potrzebie wszczęcia postępowania o wydanie wyroku łącznego i czekać na jego- wiążący go-wynik, co oczywiście wydłużyłoby znacząco postępowanie, oczywiście przy tym poza granice z art. 431dpar.4 k.k.w. Należy też zauważyć aksjologicznie niepożądaną konsekwencję badania tej przesłanki : w sytuacji uznania przez sąd penitencjarny że kolejno odbywane kary podlegają łączeniu mógłby on udzielić zgody na SDE co do każdej z nich, a w wyniku wydania następnie wyroku łącznego kara łączna mogłaby przekroczyć granicę 1.5 roku, skutkując niemożnością zastosowania art.431i k.k.w. (gdyby nie zaistniała też przesłanka związana z pozostałą do odbycia częścią kary nie wyższej niż 3 lata). Przykład: Skazany ma do odbycia kolejno 4 kary pozbawienia wolności po 1 roku. Sąd penitencjarny uznając, że podlegają one łącznemu wydaje zgodę na odbycie każdej z nich kolejno w SDE. Gdy następnie zostanie wydany wyrok łączny orzekający karę łączną od 3 lat wzwyż (według aktualnego stanu prawnego) sąd penitencjarny będzie musiał zgodę/ zgody uchylić, a wobec nie spełniania już		

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		warunków z art. 431a par. 1 k.k.w. skazany będzie musiał karę łączną odbywać w izolacji. Zatem pomimo teoretycznie poprawy jego sytuacji prawnej (zmniejszenie sumarycznego wymiaru kary) dojdzie do jej pogorszenia poprzez pozbawienie możliwości jej odbycia w SDE. Dlatego uznaję za celowe wyeliminowanie tego fragmentu normy z w/w przepisu, skutkujące badaniem w postępowaniu o SDE aktualnego rzeczywistego stanu karalności w w/w granicach. Zracjonalizuje to orzekanie oraz przyspieszy postępowanie, bez szkody dla skazanego, gdyż eliminując wskazany w powyższym przykładzie potencjalny skutek nie będzie eliminować możliwości wydania wyroku łącznego, potencjalnie skutkującego orzeczeniem kary łącznej mieszczącej się w granicach art.431a par. 1 k.k.w.		
12.	art. 43nb k.k.w.	Pochylając się na unormowaniach dotyczących SDE należało by się pochylić również nad brzmieniem przepisu art. 43 nb k.k.w. Zgodnie z jego treścią to sąd penitencjarny może nałożyć na skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego obowiązki określone w art. 72 Kodeksu karnego. Obowiązki te mogą zostać nałożone również na wniosek prokuratora lub sądowego kuratora zawodowego, a także komisji penitencjarnej, jeżeli udzieliła skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Przy krótkoterminowych karach, gdzie decyzję podejmuje komisja penitencjarna (kary do 4	SA we Wrocławiu	Uwaga niezasadna. Obowiązki określone w art. 72 k.k. może nałożyć wyłącznie sąd i jest to rozwiązanie prawidłowe z punktu widzenia systemowego oraz gwarancyjnego. Nałożenie obowiązków jest rozstrzygnięciem o prawach i obowiązkach jednostki, wymagającym dokonania indywidualnej oceny sytuacji skazanego, z uwzględnieniem zasad proporcjonalności oraz celów kary.

Lp	Przepis	Treść uwagi	Podmiot zgłaszający uwagę	Stanowisko MS
		miesiący pozbawienia wolności), przy uwzględnieniu czasu na rozpoznanie wniosku nałożenie na wykonującego karę obowiązków przez sąd penitencjarny ma charakter w istocie fikcyjny -uwzględniając czas potrzebny na obrót dokumentacji, możliwość zaskarżenia decyzji przez skazanego. Nałożone obowiązki o których mowa w art. 72 kk powinny być integralną częścią decyzji komisji penitencjarnej, która dysponuje wszak całością dokumentacji (wywiad kuratora, karta kama, odpis wyroku) z której mogłaby wynikać konieczność ich nałożenia. Weryfikacja konieczności nałożenia obowiązków o które ma wnioskować komisja penitencjarna bądź uznanie konieczności nałożenia ich z urzędu jest w takiej postaci iluzoryczne. Samo określenie harmonogramu skazanemu przez komisje penitencjarne wywołuje podobne skutki faktyczne co nałożenie obowiązków (np. przedział czasu na wykonywanie pracy zarobkowej), a co za tym idzie nakładanie obowiązków powinno leżeć w gestii komisji penitencjarnych aby oddziaływało na skazanych od początku wykonywania kary w SDE.		